

Alecu Văcărescu

Oglinda când ți-ar arăta!

Oglinda când ți-ar arăta!
Întreagă frumusețea ta!
Atunci și tu, ca mine,
Te-ai închina la tine.

N-ar fi mijloc să te privești
Asemenea după cum ești
Și idolatrie
Să nu-ți aduci tu ție.

Ochii în ea când ți-i arunci
Dă tot să-ntunecă atunci
Și dă te și arată
Iar nu adevărată

D-aceea nu da crezământ
Oglinzii, ce cu scâzământ
Îți face-nșălăciune
Și tot minciuni îți spune.

Ci câtă ești să știi, dă vei,
Dă crezământ ochilor miei,
Fiindcă nu te-nșală
Nici fac vreo greșală.

În ei te cată să te vezi
Întocma pă cât luminezi
Și dintr-a lor vedere
Vezi câtă ai putere.

Crede-i, săracii, când îți spun
Că numai ție să supun
Și că le ești din fire
A lor dumnezeire.

(Alecu Văcărescu, *Oglinda când ți-ar arăta*, în *Poezii Văcărești* (Ienache, Alecu și Nicolae), *Opere*, Ediție critică, studiu introductiv, note, glosar, bibliografie și indice de C. Cîrstoiu, Minerva, București, 1982, pp. 331-332)